

postępowaniu administracyjnym dotyczącym powrotu ze strony obywatela państwa trzeciego, którego pobyt jest nielegalny umożliwia zastosowanie środków pozbawienia wolności osobistej na podstawach innych niż środek detencyjny i kwalifikowanych zgodnie z ustawą krajową, przy braku wystąpienia przesłanek i zapewnienia gwarancji o których mowa we wspomnianych art. 15 i 16, w następstwie niezastosowania się do nakazu wydalenia wydanego przez właściwy organ administracji zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-70/11)

(2011/C 120/10)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i M. Owsiany-Hornung)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że przyjmując, że w przypadku skorzystania przez konsumentów z prawa do odstąpienia od umowy, przedsiębiorcy mogą nie tylko wymagać zapłaty za dostarczoną już część usługi finansowej, lecz również zwrotu kosztów racjonalnie poniesionych w trakcie okresu poprzedzającego otrzymanie przez przedsiębiorcę informacji o odstąpieniu konsumenta od umowy, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE,

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z motywem 13 dyrektywy, państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości przyjmowania innych przepisów niż przepisy ustanowione w dyrektywie w obszarach, które ona harmonizuje, chyba że inaczej postanowiono w tej dyrektywie.

Z art. 6 ust. 1 dyrektywy wynika, że państwa członkowskie zapewnią, aby konsument miał zagwarantowane 14 dni kalendarzowych na odstąpienie od umowy bez stosowania kar i bez podawania przyczyny.

Na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy, jeśli konsument wykonuje przyznane mu prawo odstąpienia, można wymagać od niego jedynie zapłaty bez zbędnej zwłoki za usługę rzeczywiście dostarczoną przez dostawcę zgodnie z umową na odległość.

Z art. 11 zdanie drugie, zawartego w rozdziale 3 szwedzkiej ustawy (2005:59) o sprzedaży na odległość i sprzedaży domowej wynika, że poza zapłatą za rzeczywiście dostarczoną usługę finansową, przedsiębiorca może dochodzić zwrotu kosztów racjonalnie poniesionych.

Szwecja wprowadziła tym samym do swego prawa implementującego dyrektywę przepisy wykraczające poza wymogi określone w art. 7 ust. 1 dyrektywy, dotyczącym prawa konsumenta do odstąpienia od umowy. W każdym razie implementacja art. 7 ust. 1 dyrektywy przez Szwecję nie zapewnia jasności i dokładności wymaganych przez Trybunał Sprawiedliwości celem przestrzegania wymogu pewności prawa.

Odwwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. w sprawie T-303/08 Tresplain Investments Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Hoo Hing Holdings Ltd, wniesione w dniu 21 lutego 2011 r. przez Tresplain Investments Ltd

(Sprawa C-76/11 P)

(2011/C 120/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tresplain Investments Ltd (przedstawiciele: B. Brandreth, barrister, J. Stobbs, adwokat)

Druża strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Hoo Hing Holdings Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie T-303/08 i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej OHIM;

— obciążenie OHIM kosztami wnoszącej odwołanie poniesionymi w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo dokonując wykładni i zastosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 (¹) w następujący sposób:

- 1) Sąd i Izba Odwoławcza doszły do błędnego wniosku, iż istnienie goodwill (siły przyciągania odbiorców) doprowadziło do powstania prawa o znaczeniu większym niż lokalne. Nie ma to miejsca, chyba że siła przyciągania ma zasięg większy niż lokalny;
- 2) Sąd i Izba Odwoławcza doszły do błędnego wniosku, iż dowód konkurencji był dowodem mającym znaczenie jedynie dla prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd wywołanego mylącym przedstawieniem. Uwzględniony powinien zostać również argument, iż istnienie goodwill w sytuacji konkurencji uczyniłoby mylące przedstawienie niemożliwym.
- 3) Sąd i Izba Odwoławcza popełniły błąd traktując dowód używania znaku jako wskazówkę, iż goodwill była związana z wcześniejszym znakiem powoływanym przez wnoszącego o unieważnienie prawa do znaku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2011 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa C-77/11)

(2011/C 120/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza i M. Vitsentzos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności aktu przewodniczącego Parlamentu z dnia 14 grudnia 2010 r. stwierdzającego, że budżet Unii na rok budżetowy 2011 został ostatecznie przyjęty, w zakresie w jakim akt ten pokrywa się z aktem ustanawiającym rzeczony budżet,
- ewentualnie oraz w zakresie w jakim stanowiłoby on odrębny od pierwszego akt, stwierdzenie nieważności aktu przewodniczącego Parlamentu z tego samego dnia, na mocy którego miały zostać przyjęte budżet Unii na rok budżetowy 2011 i miałyby zostać nadana mu moc obowiązująca względem instytucji i państw członkowskich,
- ewentualnie stwierdzenie nieważności aktu przewodniczącego Parlamentu Europejskiego stwierdzającego, że budżet Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 jest ostatecznie przyjęty, w zakresie w jakim nastąpiło to przed zakończeniem procedury budżetowej w 2010 r. (budżet na 2011 r.),

— uznanie skutków budżetu na 2011 r. za ostateczne do czasu ustanowienia tego budżetu aktem ustawodawczym zgodnym z traktatami,

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Rada twierdzi, że w wyniku wprowadzenia Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w dniu 1 grudnia 2009 r. ustanowienie rocznego budżetu Unii Europejskiej oraz budżetów korygujących powinno obecnie nastąpić na mocy aktu ustawodawczego wspólnego dla obu instytucji, czyli Parlamentu Europejskiego i Rady, które są jego autorem. Akt ten powinien zostać podpisany przez przewodniczących tych dwóch instytucji, zgodnie z art. 297 ust. 1 akapit drugi TFUE.

Rada podnosi w rezultacie, że akt ustanawiający budżet roczny na 2011 r. — niezależnie od tego, czy akt ten pokrywa się ze stwierdzeniem przewodniczącego Parlamentu, iż budżet na 2011 r. jest ostatecznie przyjęty czy też jest uznany za odrębny akt — jest niezgodny z prawem, w zakresie w jakim stanowi akt nietypowy, a nie akt ustawodawczy, który został przyjęty i podpisany wyłącznie przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z naruszeniem art. 314 TFUE oraz art. 288, art. 289 ust. 2, art. 296 akapit pierwszy i trzeci traktatu, a także art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej. Rada podnosi ponadto, że akt ten jest niegodny z prawem z uwagi na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i naruszenie art. 314 ust. 9 TFUE.

Rada zwraca się w końcu do Trybunału o utrzymanie, stosownie do okoliczności, skutków budżetu opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* do dnia, w którym budżet ten zostanie ustanowiony zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami traktatu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Firenze (Włochy) w dniu 22 lutego 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Maurizio Giovanardiemu i in.

(Sprawa C-79/11)

(2011/C 120/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Firenze

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Oskarżeni: Maurizio Giovanardi, Andrea Lastini, Vito Pigionica, Massimiliano Pempori, Filippo Ricci, Gezim Lakja, Elettrifer Srl, Rete Ferroviaria Italiana SpA

Inni uczestnicy: Franca Giunti, Laura Marrai, Francesca Marrai, Stefania Marrai, Giovanni Marrai, Alfio Bardelli, Andrea Tomberli